

[Ebba Strange.]

mange børn der faktisk skulle kunne være i deres dagligstue, hvis deres hjem var en daginstitution.

Nu sætter man så maksimumsgrænser for etableringen af institutionerne, og det vil sige, at vi ud i fremtiden låser situationen fast og lukker af for en udvikling, sådan at institutionerne kunne blive bedre. Der skete en vis udvikling i 1960'erne på grund af vores gode økonomi. Der skete en udvikling, hvor vi fik større beløb stillet til rådighed for driften af institutionerne, og det betød, at visse institutioner blev til det, som vi i vores parti altid har ment daginstitutioner bør være, nemlig ikke opbevaringsanstalter, men pædagogiske trivselsmiljøer og et supplement til hjemmene. Den udvikling bremser vi nu, når vi sætter disse besparelsesforslag i kraft, og det supplement til hjemmet er nødvendigt i dag; hvad enten man kan lide det i fremskridtspartiet og venstre, eller man ikke kan lide det, er det nødvendigt, for vi har skabt nogle boligkvarterer og nogle bykvarterer, der er uegnede som opholdssteder for børn og gamle. Det er nødvendigt, fordi også landbomiljøerne har skiftet karakter, der er blevet mekaniseret, folk er udearbejdende, der er få børn, der er langt til nærmeste naboer. Vi har selv skabt den udvikling, men vi er ikke parat til at betale for den ved at give børnene og de gamle rimelige væresteder som erstatning.

Det er også nødvendigt, fordi kvinderne i dag ikke ønsker at skulle holdes hjemme i en lille lejlighed for kun at varetage pasningsforpligtelser, og at det skulle være det eneste, der gav dem deres samfundsmæssige berettigelse. Det er også nødvendigt af hensyn til alle de familier, hvor det ikke er et spørgsmål om lyst, men et spørgsmål om nødvendighed, at begge forældrene er udearbejdende, eller hvor der eventuelt kun er én forsøger.

Hvis vi nu — og det er det vi kommer til at gøre, og jeg gruer for det resultat, vi får ud af vedtagelsen af denne lovgivning — skærer toppen af de bedste af vore institutioner, blive de igen bare til opbevaringssteder, hvor vi kan anbringe de personer, der er overflødige i vores samfund, enten fordi de endnu ikke kan gøre nytte, fordi de er for små, eller fordi de ikke mere kan gøre nytte, fordi de er for gamle.

Jeg går ud fra, at hvis de partier, der taler så varmt for, at kvinderne og børnene og de gamle skal blive i deres hjem, virkelig mener noget med det, må vi kunne forvente nogle udspil, som går på, at vi skaber nogle beboelses- og samlivsformer, nogle produktionsformer, nogle arbejdstider m. v., som kan tilgodese den menneskelige trivsel.

Det var lidt om spareforslaget, og det har jeg ikke noget som helst tilovers for.

Maksimumsgrænser ville jeg egentlig godt have diskuteret, og jeg vil egentlig godt gøre det på et senere tidspunkt i dette ting, men det skal gøres på et sagligt grundlag og ikke på det meget overfladiske grundlag, som jeg synes vi har gjort det på også i udvalgsbehandlingen. Grundlaget burde være, at vi var startet med en debat om, hvad vi egentlig vil med vore plejehjem og med vore daginstitutioner. Hvilke børn er det, vi tilbyder ophold disse steder? Hvilke gamle er det, vi tilbyder ophold? Og hvilke alternativer har vi at tilbyde disse grupper, hvis vi ikke vil have dem på institutioner? Hvilke mål skal institutionerne opfylde? Skal de kunne tilbyde udvikling og trivsel, eller skal de bare være opbevaringssteder? Hvor højt vil vi prioritere institutionerne?

På baggrund af en sådan debat og en beslutning derudfra kunne vi tage stilling til, hvor meget vi ville ofre på området, og hvor vi skulle tage pengene fra. Det, vi her er udsat for, er en hovedkuldts handling, der vil ramme i flæng uden idé og uden plan.

Lad mig give et par eksempler, som vi har fået under udvalgsarbejdet. Forslagene opererer kun med to grænser, én for Københavnsområdet og én for provinsen. Visse plejehjem er udelukkende indrettet til patienter, der er meget behandlingstrængende. De får efter forslaget de samme maksimumsgrænser som de hjem, der blandt klientelet har flere, som godt selv kan deltage i nogle af de daglige funktioner. Nogle daginstitutioner har opbygget en årelang tradition for at tage på feriekoloni med børnene til udvikling og glæde for de børn, der kommer med. Andre institutioner har ikke den tradition, måske fordi forældrene til børn i de sidstnævnte institutioner i højere grad sætser på ferie med deres børn end i førstnævnte. De får nu samme maksimale tilskud. Nogle nye institutioner har nyt per-